

GUST ROMIJN

1922-2010

door Rob Schmidt

Hij wilde kunstenaar zijn, maar werd Gust Romijn

Kunstenaar Piero Manzoni wilde de dikste man ter wereld worden. Hij kroop de trap op naar het appartement van Gust Romijn en kon nog maar net door de deur. De kunstenaars werden vrienden tijdens een ontmoeting in Rotterdam waar Manzoni een tentoonstelling kreeg. Het was de laatste keer dat ze elkaar zouden zien. Na een geweldig feest toog een vermoeide Manzoni in één ruk terug naar Milaan. Het was een wonder dat hij nog in zijn kleine flatje paste. Doodziek stortte hij thuis in. Een gescheurde lever maakte een eind aan zijn leven.

Ik leerde Gust Romijn kennen als docent aan de Academie van Beeldende Kunsten te Rotterdam. Hij droeg een paars overhemd, een luipaardvestje en had een grote bos rood haar. Ik had een gestreken broek met vouw, een getailleerde regenjas en droeg autohandschoenen. Al snel raakten we bevriend. Het was de tijd van Pierre Janssen. Hij veroorzaakte een orkaan op de academie en stuwde de afdeling beeldhouwen naar een nieuwe tijd. Het was ook de tijd van de conceptuele kunst. En beeldhouwen was voortaan ruimte-

lijke vormgeving en ideeënontwikkeling. Gust schilderde een RET-tram geheel wit en zette met zwart alle maten van deuren, ramen, hoogtes en breedtes op de buitenkant.

Conceptuele kunst bleek niet zijn meest productieve periode. Romijn moest werken met materiaal: met verf en doek, met ijzer, metaal en brons. Samenwerking met architecten –zoals bij De Doelen– resulteerde in werken als de negen oranje ‘dobbers’, geplaatst bij de zij-ingang. Ik heb ze later nog witgeschilderd. Helaas verdween het werk tijdens de renovatie van het gebouw.

Tijdens een opruiming van zijn atelier, een boerderij in Oud-Charlois, zag ik een bundel samengeknoopte schilderijen hangen, hoog in de nok. ‘En wat is dat’, vroeg ik, ‘moeten die weg?’. ‘Nee, nee’, antwoordde Gust, ‘dat is mijn pensioen’. Die bundel abstract-expressionistische schilderijen werd na zijn pensionering vanuit Duitsland door een helikopter opgehaald en vervolgens door een Duitse galerie voor veel geld verkocht. Voor heel veel geld.

Gust deed alles groot, groter, grootst. Als hij wilde gaan zeilen, kocht hij niet één boot, maar meteen twee zeilboten. Hij had niet één Citroën DS, maar twee, waaronder een

Gust Romijn was behalve conceptueel kunstenaar ook een bevlogen docent aan de Academie voor Beeldende Kunsten in Rotterdam. De afdeling beeldhouwen werd daar door hem naar een nieuwe tijd opgestuwd waar ruimtelijke vormgeving en ideeontwikkeling een vooraanstaande plaats kregen. Romijn wilde vooral met materiaal werken, keerde zich af van immateriële kunstvormen en werkte veel samen met architecten. Met zijn ongebreidelde enthousiasme werkte hij mee aan *Poetry International*, *Film International* en aan het jaarlijkse Boekenbal, aanvankelijk als beeldhouwer, later als schilder maar steeds ook als uitzonderlijk docent.

(foto uit familiebezit)

cabrio. Hij presteerde het om zijn vrouw achterop de Solex mee naar Parijs te nemen. De biënnale van Venetië bezocht hij in anderhalve dag heen en weer terug. Zo snel, dat hij terug in Nederland de enige was die

de biënnale had gezien. Gust hield van de nieuwste stromingen. Altijd werkte hij enthousiast mee aan *Poetry International* en *Film International*. Voor het jaarlijkse Boekenbal deed hij de vormgeving.

Hij was vrijgevig. Hij gaf rondjes in de kroeg, nam je mee uit eten in uitstekende restaurants en organiseerde grote feesten in zijn woning of atelier. Nog steeds spreek ik mensen die zich de feesten herinneren. Architecten, schrijvers, kunstenaars...iedereen die iets kon was welkom. Zijn latere werk bestond uit schilderijen: landschappen, zeegolven, abstracte geometrie. Hij woonde inmiddels in Zeeland.

Nog één keer sprak ik hem aan de telefoon. Ik maakte complimenten over de wijze waarop hij doceerde. Zijn werk als docent was werkelijk fenomenaal. Zelf had hij op dat gebied een minder hoge dunk van zichzelf. Ook een andere leerling, Joep van Lieshout, loofde in een interview voor VPRO's 'Zomergasten' de uitzonderlijke kwaliteiten van Romijn als docent.

In 1957 publiceerde Michel Seuphor zijn standaardwerk *Knaurs Lexikon Abstrakter Malerei*. Ingeklemd tussen Alexander Rodchenko en Mark Rothko staat daar ineens: *'Romijn, Gustaaf Adriaan Maria, 1922, Noordwijkerhout, Holland. Studeert Architektur. Nach 1945 Aufenthalte in Maastricht, Brussel und Paris. Ausstellungen in Sao Paolo, Cincinnati, Venedig, Zürich, Djakarta, Osnabrück, Passau. Lebt in Rotterdam.'*

Hij was erbij tót 2010.